

DESPRE *AUCTORITAS* ȘI *POTESTAS* ÎN REDAREA IMAGINII TRANSILVANIEI DIN SECOLUL DE AUR SPANIOL¹

OANA ANDREIA SÂMBRIAN*

Autoritatea și puterea sunt două dintre conceptele cheie la care ne referim atunci când analizăm societatea ierarhizată a Secolului de Aur, la care se adaugă, drept consecință a exercitării puterii, analiza structurală a termenului predilect al acestei perioade, conceptul de *nobilime*. Spania auriseculară se definește, prin urmare, ca o societate organizată în trepte, ce își găsește echivalentul în *société d'ordres* franceză, prin urmare, o societate organizată în clase de indivizi. Conceptul de „nobilime” și tot ceea ce acesta implică – exercitarea autorității și a puterii – este redat într-o mulțime de opere, atât istorice (Juan Benito de Guardiola, *Tratado de nobleza y de los títulos*, Bernabé Moreno de Vargas, *Discursos de la nobleza de España*, Luis Pacheco de Narváez, *Libro de las grandezas de la espada*, el Conde Duque de Olivares, *Papeles dados por el Conde Duque a Su majestad el rey Don Felipe IV*, Luisa María de Padilla, *Idea de nobles y su desempeño en aforismos*, Luis Salazar y Castro, *Historia genealógica de la casa de Lara* etc.) cât și literare (toți marii autori ai acestei perioade au abordat teme legate de nobilime, fie tratând tema ca atare, fie prin intermediul personajelor de origine nobiliară, fiecare fiind purtătorul caracteristicilor fundamentale ale clasei sale sociale), ceea ce ne ajută să ne facem o idee despre importanța acestui subiect în epoca la care facem referire.

După ierarhizarea tripartită a societății medievale (*bellatores*, *oratores*, *laboratores*), unde aristocrația se identifica cu casta *bellatores*, îndelungatul proces al Reconchistei și slăbirea politică a monarhiei au favorizat întărirea nobilimii, precum și difuzarea mesajului importante misiuni a brațului înarmat al societății², imagine ce a fost preluată imediat de literatura ce dedică un spațiu amplu isprăvilor

---

* Cercet. șt. III dr., Institutul de Cercetări Socio-Umane „C.S. Nicolăescu-Plopșor” al Academiei Române, din Craiova; e-mail: oana.sambrian@gmail.com.

¹ Textul de față reprezintă versiunea abreviată a lucrării „Problemas de autoridad y poder en el teatro aurisecular de argumento transilvano: *El capitán prodigioso* y *El príncipe prodigioso y defensor de la fe*”, prezentată la congresul internațional „Imaginea autorității și puterii în teatrul Secolului de Aur”, ce s-a desfășurat la Salas (Asturias, Spania) în perioada 18-19 decembrie 2015.

² David García Hernán, *La nobleza en la España de la edad moderna*, Madrid, Ediciones Istmo 1992, p. 12.

nobililor și rolului pe care fiecare clasă socială îl avea în perioada respectivă; acestei ultime categorii se circumscriu teme precum fidelitatea vasalilor față de monarh, crima de lezmaiestate, rolul fundamental al monarhului și imaginea sa drept persoana de la care emană puterea și titlurile nobiliare. Societatea ierarhizată implică totodată acceptarea inechităților sociale, adică existența uneia sau mai multor persoane situate deasupra celorlalte. Acceptarea acestei mentalități trebuie căutată în teoriile politice ale Secolului de Aur, ce concepeau societatea civilă drept o transpunere a ordinii cerești. Aceasta din urmă cuprindea societatea îngerilor împărțiți în nouă coruri, clasificate la rândul lor în trei ordine ierarhice. Cea mai înaltă dintre acestea, formată din corurile serafinilor, heruvimilor și tronurilor, reprezentau nobilimea cerească.³

Societatea Secolului de Aur se definește prin mai multe cuvinte cheie, precum „privilegiu” și „bogăție”, care stabileau nivelul ierarhic al fiecărei clase sociale. Dar, dincolo de bogății și privilegii, se situează ideea transmiterii ereditare a calităților umane, motiv pentru care, pe de o parte, capătă o valoare specială sângele – canal purtător al acestor calități, și obârșia, ce reprezintă calea transmiterii acestor calități, și pe de alta, nașterea ce determină existența posterioară a individului.⁴

Literatura pe care am denumit-o și cu alte ocazii un produs cultural, purtător al mentalităților propriei epoci, având în vedere că răspundea anumitor necesități sociale, preia principalele concepte, tratând pe larg subiectul autorității și puterii. Piese de teatru pe care le-am ales cu această ocazie sunt interconectate prin faptul că una dintre ele reprezintă rescrierea celeilalte. De asemenea, ambele piese sunt situate într-un spațiu geografic îndepărtat, ceea ce articulează termenii de „autoritate” și „putere” dintr-o perspectivă interesantă. Este vorba despre piesele *El capitán prodigioso* de Luis Vélez de Guevara și de piesa scrisă în colaborare de către Agustín Moreto și Juan de Matos Fragoso, *El príncipe prodigioso y defensor de la fe*, două piese la care am mai făcut referire în trecut, dar pe care ne dorim să le revizităm pentru a observa în ce mod sunt abordate autoritatea și puterea atunci când au în comun subiecte religioase, precum „adevărata credință creștină”. Societatea transilvană de la sfârșitul secolului al XVI-lea este, asemenea societății spaniole, o societate profund ierarhizată, motiv pentru care conflictele de autoritate și putere se duceau la mai multe niveluri, abordând justificarea puterii politice în cheie religioasă.

El capitán prodigioso și *El príncipe prodigioso y defensor de la fe* povestesc peripețiile lui Sigismund Báthory, care începând din anul 1595, luase măsuri militare împotriva turcilor, ceea ce îl aduce în pericol de a-și pierde tronul.

Piesa lui Vélez, redactată cel mai probabil la finele secolului al XVI-lea – începutul celui de-al XVII-lea, apare într-o perioadă în care Imperiul habsburgic, ce se considera moștenitorul Sacralui Imperiu roman de națiune germană, și

---

³ *Ibidem*, pp. 12-13.

⁴ *Ibidem*, p. 15.

Imperiul otoman erau antrenate în lupta pentru putere în Europa centrală, fapt ce duse la diviziunea continentului. Adaptarea piesei lui Vélez pune însă mai puțin accent pe partea istorică, întrucât din punct de vedere cronologic, se situează la o distanță mai mare în timp de evenimentele descrise decât *El capitán prodigioso* (*ante quem*-ul este fixat în anul 1651), insistând mai mult pe trama amoroasă dintre Sigismund Báthory și Cristina de Austria; în ciuda acestui fapt, piesa lui Moreto și Matos prezintă pe fundal câteva dintre evenimentele istorice descrise mult mai minuțios de Vélez.

Atât piesa lui Vélez, cât și cea a lui Matos și Moreto debutează cu episodul asasinării fraților viitorului sultan Mehmed al III-lea, ceea ce nu apare reprezentat pe scenă, publicul putând auzi zgomotul de arme și țipetele ce veneau din spatele cortinii: „Se aude înăuntru zgomot și zice Mahomed fără să iasă pe scenă: moară Selim și Murad! / După ei, că scapă!”⁵.

Unul câte unul, toți frații lui Mahomed sunt secerăți de lăncile trimise de fratele lor, nu înainte de a exprima în versuri câteva reflecții cu privire la importanța stirpei comune. Înainte de a fi ucis, Selim afirmă că împărtășește cu Mahomed aceleași trăsături, fiind „foc ce arde”, comentariu ce vine să susțină transmiterea ereditară a trăsăturilor distinctive: „Astăzi fug de Mahomed / căci este foc al Iadului / și fiindcă sunt fratele lui / și eu sunt focul însuși / care fac prăpăd oriunde ajung”⁶.

Originea comună a lui Mahomed și a fratelui său face ca fiecare dintre aceștia, înainte să moară, să facă referire la legătura de sânge și la apartenența la aceeași castă: „Selim se prăbușește și intră pe scenă Murad, cu pieptul străpuns de o lance. Fratricid laș, leu mândru / care chiar dacă îl întreci în mândrie, / te consider monarh / căci dacă așa nimicești / poți cuceri o lume întreagă”⁷. Ulterior, adaugă „Dar nu este sânge îndepărtat / înainte de a mi se scurge tot sângele / prin această venă spartă / privește-mă, crudule, căci e sângele tău / și se varsă picătură cu picătură”⁸. Nu este singurul caz în care termenii de „obârșie” și „castă” apar împreună. La un moment dat, referindu-se la asasinarea fraților sultanului, Ferrad declară: „Nu ți se pare de ajuns / să uci în atâtea feluri / cu atâtea nemiluire / nu mai puțin de douăzeci și opt de frați / toți aparținând aceleiași obârșii și caste?”⁹.

Soliman este însă singurul dintre frații lui Mahomed care pune autoritatea sultanului mai presus de castă, explicând că, oricare ar fi decizia sultanului, ea trebuie îndeplinită: „Chiar de regele va porunci / să îmi fie străpuns pieptul, / așa-i drept și just, / iar vasalul nu trebuie să se întrebe dacă se cade sau nu”¹⁰.

⁵ Luis Vélez de Guevara, *El capitán prodigioso*, ed. George Peale, studiu introductiv: Oana Andraia Sâmbrian (în curs de apariție), pp. 1-5.

⁶ *Ibidem*, pp. 19-25.

⁷ *Ibidem*, pp. 26-30.

⁸ *Ibidem*, pp. 46-50.

⁹ *Ibidem*, pp. 136-140.

¹⁰ *Ibidem*, pp. 234-250.

Pe lângă problema sângelui și a obârșiei ca mijloace de propagare a castei, piesa lui Vélez pune în discuție și o altă temă referitoare la autoritate și putere: relația ierarhică dintre țări. Când Sigismund Báthory se revoltă împotriva lui Mahomed, sultanul rememorează prin intermediul ambasadorului său, Ferrad, istoricul relațiilor transilvano-otomane printr-un monolog ce necesită mai multe explicații de ordin istoric: „Principe nedrept, oare nu știi / că după ce Ioan Zápolya / cel ce s-a intitulat rege al Ungariei, / titlu pe care l-a păstrat / cât a trăit / pentru că Soliman I-a plăcut / în ciuda lui Ferdinand / care a pus regatul pe jar, / pe care mai apoi Soliman / l-a integrat posesiunilor sale, / luându-i-l Izabelei / pe bună dreptate, / aceasta fiind soția regelui Ioan, / care, împreună cu fiul său / au moștenit regatul Transilvaniei, (...) / astfel încât de fiecare dată când se alegea un principe / trebuia să meargă acesta / la Marele Turc, / ca să îi confirme domnia / așa cum a făcut Ioan al II-lea, / nepot al lui Ioan I, / Ștefan și mulți alții, / oferindu-i să plătească / tributul (...)”¹¹.

Acest amplu paragraf se referă la felul în care principii transilvani începuseră să fie numiți după bătălia de la Mohács, atunci când Ungaria și-a pierdut o mare parte din suveranitate, fiind înfrântă de armata lui Soliman Magnificul. După acest eveniment, regele Ludovic al II-lea a murit fără să lase urmași, tronul fiind pretins imediat de Ferdinand de Habsburg, fratele lui Carol Quintul, datorită alianței matrimoniale cu Ana de Austria. În același timp, Ferdinand s-a lovit de opoziția lui Ioan Zápolya, care a fost încoronat rege al Ungariei în noiembrie 1526, la Alba Iulia, în timp ce lui Ferdinand i s-a conferit același titlu, o lună mai târziu, la Brastislava. Având în vedere evidenta situație polemică, cei doi candidați la tron au început să caute sprijin internațional, ceea ce a constituit ocazia perfectă pentru o nouă confruntare între Imperiul habsburgic și cel austriac. După ce tentativa sa de alianță cu Polonia nu a reușit, Zápolya și-a trimis ambasadorul, pe Hieronim Laski, la 22 decembrie 1527, pentru a se întâlni cu sultanul. La 28 februarie 1528, se semna acordul de colaborare între sultan și Zápolya, sultanul refuzând ulterior oferta de pace a lui Ferdinand, din primăvara aceluiași an, și începând pregătirile pentru o mare campanie antihabsburgică. După jurământul de credință prezentat de Zápolya în fața sultanului, în august 1529, la Mohács, Soliman a acceptat numirea contelui transilvan drept rege al Ungariei, ceea ce avea să se întâmple în luna septembrie a aceluiași an, după intrarea sultanului la Buda. La acest eveniment se referă primele versuri ale monologului.

Ahd name-ul primit de Ioan Zápolya din partea sultanului pentru a putea domni în Ungaria și Transilvania reprezintă un act de autoritate și putere pe care sultanul le exercită într-un alt teritoriu. Cunoscută și sub denumirea de „capitulații”, aceste documente trebuie înțelese drept diplome ce reglementau relațiile dintre părți. Piesa lui Vélez face aluzie în câteva rânduri la aceste capitulații pentru a-l acuza pe Sigismund Báthory de nerespectarea prevederilor lor.

¹¹ *Ibidem*, pp. 1080-1105.

În continuare, textul se referă la sprijinul pe care Ioan Sigismund, fiul lui Ioan Zápolya, l-a primit din partea sultanului pentru a se urca pe tron după moartea părintelui său, o situație extrem de complicată având în vedere că prin acordul de la Oradea, se stabilise că după trecerea la cele veșnice a lui Ioan Zápolya, tronul Ungariei avea să îi revină lui Ferdinand, moment de care au vrut să profite habsburgii, însă fără succes.

Nu în cele din urmă, monologul îi menționează pe Ioan Zápolya, Ioan Sigismund Zápolya și Ștefan Báthory, toți trei primind *ahd name*-ul din partea sultanului. Amestecul Porții în Transilvania nu se limita însă numai la partea politică, făcându-și simțită prezența și din punct de vedere religios, turcii susținând mișcarea protestantă, cu scopul de a da Transilvaniei un caracter predominant cât mai diferit de restul Europei.¹²

Revenind la textul dramatic, remarcăm în descrierea principelui Sigismund importanța de a aparține la casta familiei Báthory, ceea ce constituie pentru sultan o nouă ocazie de a-l ataca pe principe, reproșându-i politica externă diferită față de cea a predecesorilor săi: „Sigismund Batori, principe al Transilvaniei, fiind ales la moartea lui Cristofor, regele Poloniei, unchiul și tutorele său, în a cărui casă și la a cărui curte a crescut (...) a spus că nu poată să ducă la bun sfârșit capitulațiile și alianțele pe care ceilalți principii, strămoșii săi, le-au avut față de Imperiul otoman”. Referirile la castă ca instrument de legitimare a domniei apar și în piesa lui Matos și Moreto, autorii afirmând că: „(...) Sigismund Batori / care datorită sângelui său / este principe al Transilvaniei”¹³. Într-adevăr, atât în cazul lui Ștefan Báthory, cât și al fratelui său, Cristofor, sultanul emisese mai multe *ahd name*-uri în 1571, 1575 și 1580. În vara anului 1581, sultanul emisese ordinul de numire pentru Sigismund Báthory, la cererea acestuia, precum și a nobililor transilvani, prin intermediul unei scrisori redactate în prealabil.¹⁴

O altă temă de interes este rebeliunea împotriva puterii și a autorității ce se manifestă la ambele niveluri. Pe de o parte, este vorba despre reacția viscerală a lui Sigismund împotriva sultanului care îi cerea ajutor în contra împăratului, ajutor stipulat în capitulații. Pe de altă parte, din cauza acestui conflict militaro-diplomatic, nobilii din Transilvania iau poziție, ridicându-se împotriva principelui lor. Două atacuri la autoritate pe care le vom analiza în continuare.

---

¹² Gemil Tashin, *Românii și otomanii în secolele XIV-XVI*, București, Editura Academiei Române 1991, p. 99.

¹³ Agustín Moreto, Juan de Matos Frago, *El príncipe prodigioso y defensor de la fe*, textul bază: Miguel García Bermejo și Oana Andreia Sambrian, a se vedea: <http://www.moretianos.com/encolaboracion.php> (accesat la 20/05/2017), pp. 252-255.

¹⁴ Călin Felezeu, „Transilvania în context politic internațional. Secolele XVI-XVII”, în I. A. Pop, T. Năgler, A. Magyari (coord), *Istoria Transilvaniei*, vol. II, Cluj-Napoca, Centrul de Studii Transilvane, 2007.

Primul tip de conflict are în centrul atenției reacțiile tensionate dintre Báthory și sultan. În piesa lui Matos și Moreto, jignirea adusă de Sigismund sultanului este cât se poate de evidentă: „Sigismund (...) a fost investit / cu acest regat și trufaș / neagă feuda și vasalitatea / față de puterea ta infinită, / spunând că în cunoștință de cauză / nu trebuie să păstreze ritualurile, / capitulațiile, pactele / și alianțe pe care cu tine / le-au încheiat toți strămoșii săi”¹⁵.

În ciuda faptului că înaintașii săi promovaseră credințele reformiste, cu precădere calviniste, Sigismund, educat de iezuiții care, în 1588, fuseseră expulzați printr-o decizie a Dietei, îi recheamă în 1595. Astfel ajunge în Transilvania iezuitul spaniol Alfonso Carrillo¹⁶, duhovnicul principelui, care va exercita o mare influență asupra sa, făcându-l să adere la Liga Sfântă, respingând astfel propunerea sultanului de a participa la campania cea lungă împotriva habsburgilor (1593-1606).

Având în vedere această schimbare de politică, nobilii conservatori ai Transilvaniei, de orientare filo-otomană, s-au răzvrătit împotriva principelui. Motivul pentru care cancelarul Kovacsóczy sau vărul lui Sigismund, Baltazar Báthory, erau favorabili sultanului se datora faptului că turcii garantau *statu quo*-ul Transilvaniei, o temă de mare interes, mai ales că tătarii apăruseră la granițele teritoriului transilvan. Aceste evenimente sunt redată în cele două piese atunci când marchizul, generalul și cancelarul îi atrag atenția principelui transilvan cu privire la campania sa antiotomană aflată în pregătire: „Marchizul către Sigismund: ce război este acesta pe care îl începi / și de ce mergi la război? / Ce onoare pătată aperi? / Ce putere are pământul tău / cu care pe a altuia o pretinzi? / Revino-ți, schimbă-ți părerea / căci sunt cortine de fum / care nu trec de vijelii / căci zidurile nu se dărâmă cu gânduri”¹⁷.

Conflictul dintre nobili și Sigismund putea aduce cu sine consecințe grave, întrucât Dieta transilvană din care făceau parte toți marii nobili avea prerogative sporite, printre care alegerea principelui, chiar dacă acesta trebuia ulterior confirmată de către sultan. Astfel se explică versurile prin intermediul cărora Sigismund era anunțat de nobili că așa cum sultanul îi dăduse puterea, tot astfel putea să i-o și ia: „Contele către Sigismund: Și asta este ceea ce trebuie să îndeplinești / dacă dorești să îți păstrezi / tronul pe care ți l-a dat / acela care poate să ți-l ia”. Despre nobili, principele este anunțat că „ei te fac rege pe tine / nu tu pe ei nobili”¹⁸. În piesa lui

¹⁵ Agustín Moreto, *op.cit.*, pp. 261-270.

¹⁶ Despre legăturile lui Sigismund Báthory cu Alfonso Carrillo am scris pe larg în studiul „Deformar con la palabra: la mistificación de la imagen de Segismundo Báthory en el teatro mediante los relatos de Alfonso Carrillo”, publicat în volumul *Frontiere: soglie e interazioni. I linguaggi ispanici nella tradizione e nella contemporaneità. Volume I – Letteratura*, Alessandro Cassol, Daniele Crivellari, Flavia Gherardi, Pietro Taravacci (coord.), Trento, Università degli studi di Trento, 2013, pp. 541-554.

¹⁷ Luis Vélez de Guevara, *op.cit.*, pp. 1217-1226.

¹⁸ *Ibidem*, pp. 1262-1272.

Matos și Moreto, apare o imagine extrem de asemănătoare în care contele și cancelarul sunt „baza acestei coroane regale”.

După ce Sigismund, pe de o parte, și nobilii, pe de alta, și-au clarificat pozițiile cu privire la capitulațiile pe care principele nu avea de gând să le respecte, Sigismund Báthory și-a impus punctul de vedere printr-o autentică lovitură de stat împotriva nobililor: „Marchizul: Trebuie să fii / împotriva Germaniei, / căci asta obișnuiesc să facă / regii Transilvaniei. Principele: Așa-i legea? / Marchizul: Lege trebuie să fie / căci au respectat-o / principii care au domnit / aici în Transilvania”¹⁹.

Ulterior, piesa relatează că Sigismund pleacă de la palat, suspusii săi ajungând să creadă că abandonase tronul. Într-adevăr, după problemele cu nobilii, Sigismund părăsise palatul cu gândul de a abdica în favoarea vărului său, Andrei Báthory. Ajuns la Oradea, unchiul său, Ștefan Bocksai, l-a asigurat de sprijinul său, ceea ce a favorizat întoarcerea lui Sigismund, care îi decapitează pe nobilii pro-turci, între ei pe Alexandru Kendi, Kovasoczi Farkas și Baltazar Báthory. Piesa lui Vélez justifică decizia principelui prin prisma crimei de lezmaiestate comisă de nobili: „Îi găsec vinovați, așa cum rezultă din cele scrise împotriva marchizului și a acoliților săi, de comiterea crimei de lezmaiestate și pentru asta trebuie să fie pedepsiți și mă văd nevoit să îi condamn (...) să le fie tăiate capetele pe la spate, așa cum se face în cazul trădătorilor și al rebelilor”.

Piesa lui Vélez ne anunță printr-o didascalie că „Se ridică cortina și apare principele pe tronul său, într-o mână cu spada și în cealaltă cu un Crist, iar deasupra capului său, un semicerc de 14 capete”. Această imagine înfricoșătoare are drept scop legitimarea puterii principelui prin intermediul dublei sale dimensiuni de lider militar, imagine simbolizată de prezența spadei și religios, motiv pentru care principele apare ținând în mână un Crist. Prin urmare, Sigismund, *miles Christi*, își primește puterile de la Biserică, fapt remarcat și în piesă: „Eu cu Dumnezeu, el cu Mahomed / să vedem cine o să poată mai mult. / Eu catolic, el necredincios, / eu cu curaj, iar el nu știu. / El fără Dumnezeu, iar eu cu credință, / voi fi peste el”²⁰.

Pentru relatarea acestor episoade istorice precum conspirația împotriva principelui, uciderea nobililor transilvani, Vélez s-a inspirat cel mai probabil din *Relación de lo sucedido al Serenísimo Príncipe Sigismundo Batori, Príncipe de Transilvania, Moldavia y Valaquia desde el principio del año pasado de noventa y cuatro hasta último de octubre de ese año*, (Sevilla, Rodrigo de Cabrera, 1596), care observa că „(...) unii dintre principalii nobili (...) s-au opus public și s-au arătat potrivnici Ligii și (...) au îndrăznit să îi nege principelui tributul care i se datora pe drept”, prezentând și cum nobilii „au hotărât să îl omoare pe principe”, fiind descoperiți la timp și condamnați la moarte.

¹⁹ *Ibidem*, pp. 1303-1310.

²⁰ *Ibidem*, pp. 1649-1654.

În concluzie, contextul istoric al unei Transilvanii conflictive, unde autoritatea și puterea principelui trebuiau să se confrunte cu interesele și puterea nobililor și cu autoritatea exercitată de sultan, în contextul creării unui principat autonom transilvan, permite analiza în detaliu a diferitelor niveluri unde se creează și se exercită puterea. Conflicte politice interne și externe, un principe Sigismund Báthory despre care istoriografia a avut păreri diferite și a cărui politică fluctuantă a reprezentat una dintre caracteristicile diferitelor sale domnii întrerupte de abdicări sunt câteva dintre realitățile istorice de care teatrul aurisecular spaniol a știut să profite, inspirându-se din relatările publicate de Rodrigo de Cabrera. Încă o dată, istoria și literatura își dau mâna pentru a crea o piesă ce face să se perpetueze imaginea unui principe și a unui principat, care de la o extremă a creștinătății, deveneau militanți ai alungării turcilor, într-o perioadă în care Europa avea nevoie de modele reale și de hârtie care să justifice cauzele unui război lung.

**ABOUT *AUCTORITAS* AND *POTESTAS*
IN THE REPRESENTATION OF THE IMAGE OF
TRANSYLVANIA DURING THE SPANISH GOLDEN AGE**

(Abstract)

Auctoritas and *potestas* are two of the main concepts we are talking when we refer to the power that emitted from the Spanish court in order to design its own propagandistic image. In our article we are going to focus on how these two concepts develop during the Spanish Golden Age by using two 17th century plays as our main sources of inspiration. Both of them have in common the figure of prince Sigismund Báthory, apart from sharing several historical events that took place in Transylvania at the end of the 16th century.

Keywords: auctoritas, potestas, Sigismund Báthory, Spanish Golden Age.